

ELL US BATEJARÀ AMB L'ESPERIT SANT I AMB FOC

per CATALINA TERRATS I OLIVER, osb

El diumenge que tanca el temps de Nadal, la litúrgia ens fa recordar el baptisme de Jesús com un fet cabdal en la seva vida. Jesús va néixer, créixer i madurar espiritualment i humanament, i va anar descobrint la seva identitat. L'Evangelí situa el seu baptisme quan ja, conscient de la seva missió, surt del seu anonim i inicia un nou camí. Ha d'anunciar que ha arribat el Regne de Déu, Ell és la presència de Déu enmig dels homes.

Es dirigeix al desert, a la vora del Jordà on Joan, el profeta, predicava un baptisme de conversió, pel perdó dels pecats, i es posa enmig dels qui es feien batejar per Joan. Ho fa com un desconegut, com un de nosaltres, com el nostre germà que ve a compartir la nostra condició humana, la nostra feblesa.

Jesús, aquest home anònim, barrejat entre la gent, és reconegut i identificat per Joan. Davant de la expectació del poble, que esperava ansiosament el Messies i sospitava si el Messies podia ser ell. Joan, però, no permet que el poble es confongui. Coneix i accepta la seva missió, i no es deixa portar ni per l'èxit que tenia com a profeta, ni pel seu ego: «jo no soc el que vosaltres penseu», els diu. Joan és simplement el dit que senyala Jesús: mireu, aquell que espereu és aquí. «Jo soc només una veu que crida: prepareu el camí del Senyor». Joan, com a profeta, ha d'orientar l'atenció dels qui el segueixen i mostrar al poble Jesús, aquell que és immensament més gran que ell. «Cal que Ell creixi i jo minvi, dirà. Jo us batejo amb aigua, Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc». Joan intueix que amb Jesús comença un món nou, una nova relació de Déu amb la humanitat. Aquesta és la seva missió.

Tots tenim una missió que Déu ens ha donat, un camí que és únic per a cadascú, ja que per Déu tots som únics. Amb Jesús arriba el temps de la misericòrdia, de la gratuïtat, de l'esperança. Ara tothom podrà comptar amb l'amor obstinat de Déu que omple l'abisme de la misèria humana. El missatge de Jesús suposa una ruptura, un canvi total respecte la predicació de Joan. Joan predica unes pràctiques ascètiques, una moral, un baptisme per purificar-se dels pecats. A l'introduir-se en el Jordà, és Jesús qui purifica la seva aigua, i en Ell tota la humanitat queda purificada. La conversió, pels cristians, és girar-se cap a Jesús, reconèixer en Ell el rostre del Pare, és obrir-se a l'Esperit, és acollir l'amor gratuït de Déu.

La conversió és reconèixer-nos tots com a pecadors estimats i perdonats. D'ara en endavant el que importa, més que el que nosaltres fem, és el que Déu fa per nosaltres. En nosaltres hi pot haver un desig de conversió, però la iniciativa sempre ve de Déu. La salvació és do, no és conquesta, el que se'ns demana és acollir i respondre amb agraïment a aquest do.

Hi ha un moment culminant en aquesta escena. L'Evangelí ens descriu una profunda experiència espiritual de Jesús en el Jordà, i l'expressa amb quatre

frases: mentre pregava – el cel s'obrí – l'esperit sant baixà cap a ell – una veu digué: tu ets el meu fill. Tot això va succeir «mentre Jesús pregava el cel es va obrir». En l'oració s'uneixen el cel i la terra, ja no hi ha distància. Jesús fa l'experiència que tota la seva vida és ungida, amarada i posseïda per l'Esperit Sant i se sap fill estimat del Pare. La pregària transforma la realitat, dona la capacitat de veure-la com Déu la mira, amb amor i compassió

Llavors decididament, assumeix la seva missió de proclamar la bona notícia, el projecte de Déu sobre la humanitat que, des de llavors, tota ha quedat inclosa en Jesús, el Fill estimat del Pare, tots som fills en el Fill.